

R O Z H O D N U T Í

Kárný senát Nejvyššího správního soudu jakožto soudu kárného složený z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, LL.M., členů JUDr. Jiřího Zavázala a Mgr. Michaela Květa a přísedících JUDr. Jana Jakovce, Mgr. Olgy Rosenkranzové, Ph.D. a JUDr. Moniky Novotné projednal v ústním jednání dne 23. 9. 2019 kárný návrh ze dne 27. 6. 2019, došlý kárnému soudu dne 2. 7. 2019, kárného navrhovatele: **předseda Krajského soudu v Ústí nad Labem Mgr. Luboš Dörfl, Ph.D.**, sídlem Národního odboje 1274, Ústí nad Labem, proti kárně obviněnému: **Mgr. Petr Neumann, soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci**, nar. X, bytem S. L., a rozhodl

t a k t o :

I.

Podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů,

s e

Mgr. Petr Neumann,

soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci,

z p r o š ť u j e

kárného návrhu pro skutek spočívající v tom,

ž e

jako soudce trestního úseku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci v řízení vedeném pod sp. zn. 56 T 6/2018 dne 15. 11. 2018 vydal příkaz k zatčení na obžalovaného D. K., narozeného X, na jehož základě byl dne 4. 1. 2019 v 15.15 hodin obžalovaný zatčen a omezen na osobní svobodě, přičemž následně v rozporu s § 69 odst. 5, odst. 6 tr. řádu dal telefonický pokyn vrchní inspektorce 1. oddělení obecné kriminality Územního odboru policie Liberec nrap. Bc. M. J., aby tato zatčeného obžalovaného vyslechla a po provedení úkonů požadovaných soudcem jej propustila ze zatčení, v důsledku čehož nebyl obžalovaný D. K. v zákonné lhůtě 24 hodin od zatčení policejním orgánem dodán soudu a následně nebyl soudem vůbec vyslechnut a nebylo rozhodnuto o jeho vazbě,

č í m ž m ě l s p á c h a t k á r n é p r o v i n ě n í

podle § 87 odst. 1, § 88 odst. 1 písm. b) *in fine* zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů,

protože skutek není kárným proviněním.

II.

Mgr. Petr Neumann,

soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci,

se uznává vinným

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.

že

1) jako předseda senátu trestního úseku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci v řízení vedeném pod sp. zn. 56 T 1/2013 a ve vyhotovení rozsudku č. j. 56 T 1/2013-5041 ze dne 1. 11. 2017 v rozporu s § 264 odst. 1 trestního řádu nerespektoval právní názor a pokyny Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího vyjádřené v usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 To 61/2014 ze dne 17. 4. 2015, jímž byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 56 T 1/2013-4711 ze dne 2. 7. 2014, v důsledku čehož byl rozsudek č. j. 56 T 1/2013-5041 ze dne 1. 11. 2017 usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 To 12/2018-5097 ze dne 3. 12. 2018 podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) trestního řádu zrušen, věc vrácena soudu prvního stupně k novému rozhodnutí a bylo nařízeno, aby soud prvního stupně věc sp. zn. 56 T 1/2013 projednal a rozhodl v jiném složení senátu,

že

2) jako předseda senátu trestního úseku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci v řízení vedeném pod sp. zn. 56 T 1/2014 a v jím vyhotoveném rozsudku č. j. 56 T 1/2014-2868 ze dne 25. 10. 2016 v rozporu s § 264 odst. 1 trestního řádu nerespektoval právní názor a pokyny Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího vyjádřené v usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 9 To 67/2015 ze dne 26. 8. 2015, kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 56 T 1/2014-2746 ze dne 24. 4. 2015, a v podstatné části opsál odůvodnění zrušeného rozsudku č. j. 56 T 1/2014-2746, v důsledku čehož byl rovněž rozsudek č. j. 56 T 1/2014-2868 zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. 9 To 15/2017 ze dne 1. 6. 2017 podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) trestního řádu a věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému rozhodnutí; následně v citovaném řízení a v jím vyhotoveném rozsudku č. j. 56 T 1/2014-3107 ze dne 16. 2. 2018 v rozporu s § 264 odst. 1 trestního řádu opakovaně nerespektoval právní názor a pokyny Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího vyjádřené v jeho předchozích usneseních, v důsledku čehož byl rozsudek č. j. 56 T 1/2014-3107 zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. 9 To 56/2018 ze dne 9. 10. 2018 podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu, věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému

rozhodnutí a bylo nařízeno, aby soud prvního stupně věc sp. zn. 56 T 1/2014 projednal a rozhodl v jiném složení senátu,

a

ž e

3) jako předseda senátu trestního úseku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, v řízení vedeném pod sp. zn. 56 T 3/2015, v rozporu s § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, který mu ukládá rozhodovat v přiměřených lhůtách bez průtahů, a v rozporu s § 2 odst. 4 trestního řádu, dle něhož je nutno trestní věci projednávat urychleně a bez zbytečných průtahů, neučinil žádný úkon potřebný k rozhodnutí o návrhu státního zástupce ze dne 2. 11. 2017 na zabránění věci na č. l. 116 uvedeného trestního spisu, a to od 10. 2. 2018, kdy uplynula jím stanovená lhůta pro vyjádření k návrhu státního zástupce (referát na č. l. 119), až do 24. 6. 2019, kdy nařídil veřejné zasedání na den 9. 7. 2019 (referát č. l. 120),

přičemž rozhodnutím kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 11 Kss 3/2014-58 byl shledán vinným ze spáchání kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, a byla mu uložena důtka,

t e d y

v době před zahlázením kárného opatření zaviněně porušil povinnosti soudce a ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.

T í m s p á c h a l k á r n á p r o v i n ě n í

podle § 87 odst. 1, § 88 odst. 1 písm. b) *in fine* zákona o soudech a soudcích

a z a n ě s e m u u k l á d á

kárné opatření

s n í ž e n í p l a t u o 2 0 % n a d o b u 1 2 m ě s í c ů

podle § 88 odst. 1 písm. b) *in fine* zákona o soudech a soudcích.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh kárného řízení

[1] Předseda Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále též „navrhovatel“) podal dne 2. 7. 2019 podle § 8 odst. 2 písm. f) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „kárný zákon“), k Nejvyššímu správnímu soudu jakožto soudu kárnému návrh na zahájení kárného řízení, datovaný dnem 27. 6. 2019, proti soudci liberecké pobočky tohoto soudu Mgr. Petru Neumannovi (dále též „kárně obviněný“ nebo „soudce“). Obvinil ho ve smyslu § 86 a 87 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, z toho, že v trestních řízeních vedených u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci pod sp. zn. 56 T 1/2013 a sp. zn. 56 T 1/2014 opakovaně nerespektoval závazný právní názor odvolacího soudu ohledně rozsahu dokazování, v důsledku čehož odvolací soud musel nařídít projednání věci v jiném složení senátu a v řízení vedeném pod sp. zn. 56 T 1/2014 došlo k promlčení trestního stíhání obžalované. Kárný navrhovatel soudce dále obvinil z toho, že v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci pod sp. zn. 56 T 3/2015 neučinil žádný úkon směřující k rozhodnutí o návrhu státního zástupce na zabránění věci a že v řízení vedeném u téhož soudu pod sp. zn. 56 T 6/2018 vydal příkaz k zatčení obžalovaného, následně však nařídil policejnímu orgánu obžalovaného pouze vyslechnout a po provedení nezbytných úkonů propustit, obžalovaný tedy nebyl v zákonné lhůtě 24 hodin od zatčení dodán soudu, nebyl soudem vyslechnut a nebylo rozhodnuto o vazbě.

[2] V odůvodnění kárného návrhu navrhovatel uvedl, že popsání pochybení byla zjištěna při prověrce spisů referovaných kárně obviněným provedené místopředsedou Krajského soudu v Ústí nad Labem pro pobočku v Liberci Mgr. Romanem Buchalem, jejíž výsledky byly s kárně obviněným projednány dne 30. 4. 2019. Ve vztahu ke skutkům spočívajícím v nerespektování závazného právního názoru odvolacího soudu kárný navrhovatel odkázal na odůvodnění příslušných usnesení Vrchního soudu v Praze, v nichž jsou popsány chyby v hodnocení důkazů ze strany kárně obviněného, nelogičnost jeho závěrů, opomenutí některých významných okolností a ignorování důkazů (řízení sp. zn. 56 T 1/2013), respektive nejasná skutková zjištění, nevyčerpání důkazů významných pro rozhodnutí, absence srozumitelných a ucelených hodnotících úvah a absence řádného hodnocení důkazů (řízení sp. zn. 56 T 1/2014). Navrhovatel v tom spatřuje opakované porušení povinností kárně obviněného soudce, který svá rozhodnutí odůvodňoval v rozporu s § 125 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů a hodnotil důkazy v rozporu s § 2 odst. 6 trestního řádu, a to přes konkrétní výhrady odvolacího soudu, zároveň tedy nerespektoval v rozporu s § 264 odst. 1 trestního řádu závazný právní názor a pokyny odvolacího soudu, který v konečném důsledku přikázal projednat věci v jiném složení senátu. Dle navrhovatele jde o zcela zásadní exces a pochybní kárně proviněného, které negativně ovlivňují délku trestního řízení a ohrožují důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Ve věci sp. zn. 56 T 1/2014 přitom došlo k promlčení trestního stíhání obžalované. Kárný navrhovatel dodal, že se nejedná o ojedinělé pochybení kárně obviněného soudce, k situaci, kdy byla věc nakonec odvolacím soudem přikázána k projednání a rozhodnutí v jiném složení senátu došlo i v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci pod sp. zn. 56 T 3/2011; tento skutek však není s ohledem na promlčení předmětem kárného návrhu, navrhovatel jej uvádí pouze pro dokreslení situace.

[3] Navrhovatel konstatoval, že ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci sp. zn. 56 T 3/2015 je zcela evidentní, že kárně obviněný neučinil žádný úkon

(především nenařídil veřejné zasedání), který by efektivně směřoval k rozhodnutí o návrhu státního zástupce ze dne 2. 11. 2017 na zabránění věci obžalované, jejíž trestní stíhání bylo zastaveno, zavinil tedy průtah při vyřizování věci, který ke dni podání kárného návrhu trval.

[4] V posledním skutku spočívajícím v tom, že kárně obviněný v trestním řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci pod sp. zn. 56 T 6/2018 vydal příkaz k zatčení obžalovaného, následně však v rozporu s § 69 odst. 5 a 6 trestního řádu pouze nařídil policejnímu orgánu obžalovaného vyslechnout a propustit ze zatčení, aniž by byl obžalovaný do 24 hodin dodán soudu, soudem vyslechnut a bylo rozhodnuto o jeho vazbě, navrhovatel též spatřuje ohrožení důvěry v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Odkázal na výsledky prověrky a na zprávu Generální inspekce bezpečnostních sborů, dle níž policejní orgán jednal na základě pokynu kárně obviněného.

[5] Navrhovatel dále uvedl, že v roce 2016 napadly do soudního oddělení kárně obviněného celkem 4 věci / 15 osob (z celkového nápadu liberecké pobočky Krajského soudu v Ústí nad Labem 30 věcí / 65 osob), v roce 2017 to byly 3 věci / 21 osob (z celkových 27 věcí / 76 osob) a obživilo 10 věcí / 31 osob, v roce 2018 pak napadlo 9 věcí / 34 osob (z celkových 34 věcí / 75 osob) a obživilo 6 věcí / 8 osob.

[6] K osobě kárně obviněného soudce navrhovatel uvedl, že působil od 17. 12. 1980 do 10. 7. 1991 jako soudce trestního úseku Okresního soudu v Liberci (od 1. 1. 1981 byl předsedou senátu), následně vykonával advokátní praxi a od 8. 10. 2001 vykonává funkci předsedy senátu na trestním úseku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci. Rozhodnutím kárného senátu Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 12. 2005 sp. zn. 1 Ds 9/05 ve spojení s rozhodnutím kárného senátu Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2006 sp. zn. 1 Skno 2/2006 byla kárně obviněnému za průtahy ve čtyřech trestních věcech uložena důtka. Rozhodnutím kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 11 Kss 3/2014-58 byl kárně obviněný shledán vinným ze zaviněného porušení povinností soudce ve věci 56 T 3/2012, za což mu byla rovněž uložena důtka.

[7] S ohledem na všechny uvedené skutečnosti navrhuje kárný navrhovatel uložit soudci kárné opatření v podobě snížení platu o 10 % na dobu 6 měsíců.

[8] Dne 25. 7. 2019 obdržel kárný senát sdělení navrhovatele, že se mu podařilo s kárně obviněným po podání kárného návrhu uzavřít dohodu o vině a kárném opatření, a žádá proto kárný senát o projednání jejího schválení. K tomuto sdělení navrhovatel přiložil kopii dohody o vině a kárném opatření (nazvané „dohoda o vině a trestu“) uzavřené dne 24. 7. 2019 na liberecké pobočce Krajského soudu v Ústí nad Labem, v níž kárně obviněný prohlásil, že se dopustil skutků vymezených v kárném návrhu. Navrhovatel v dohodě prohlásil, že jím zjištěné skutečnosti dostatečně dokládají závěr, že se kárně obviněný dopustil vymezeného jednání, čímž zaviněně porušil povinnosti soudce a ohrozil důvěru ve spravedlivé rozhodování, čímž se dopustil kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Navrhovatel a kárně obviněný soudce se dohodli na kárném opatření v podobě snížení platu o 10 % na dobu 6 měsíců. V závěrečných ujednáních dohody kárně obviněný prohlásil, že rozumí obsahu sjednávané dohody o vině a kárném opatření, je mu zřejmé, co tvoří podstatu vytýkaného jednání, v němž je spatřováno kárné provinění, a shledává navrhované kárné opatření adekvátním. Současně uvedl, že prohlášení o tom, že

se vytýkaného jednání dopustil, učinil dobrovolně a bez nátlaku, vědom si svých práv, jakož i vědom si závažnosti tohoto prohlášení a z něj plynoucích důsledků.

[9] Dne 2. 8. 2019 bylo kárnému senátu doručeno vyjádření kárně obviněného soudce ke kárnému návrhu. Přiložil k němu své vyjádření z 29. 4. 2019, které původně vypracoval jako vyjádření k výsledkům kontroly spisů v senátu 56 T, s tím, že ani nyní na něm nemá co měnit. V průvodním dopise uvedl, že při jednání s kárným návrhovatelem se hovořilo i o jeho rezignaci. Jeho úmyslem bylo rezignovat v lednu 2021, po smrti manželky se však jeho plány změnilly a může rezignovat kdykoli. V lednu 2020 má na jeho místo nastoupit nová soudkyně, kárně obviněný proto slíbil rezignovat v lednu 2020, aby dokončil především dvě řízení s větším počtem obžalovaných, která by nerad přenechával svým kolegům.

[10] Pokud jde o samotné vyjádření ze dne 29. 4. 2019 ke kontrole jeho senátu, vyplývá z něj, že vytýkané skutky v podstatě popírá. Pokud jde o skutky č. 1 a 2, uvedl k nim, že se mu nikdy nestalo, že by nerespektoval názor odvolacího soudu, i přes případné vnitřní výhrady se jím vždy řídil. Ve vztahu ke skutku č. 2 odmítl způsobení následku spočívající v zastavení trestního stíhání pro promlčení – to přičítal odnětí věci svému senátu s tím, že nový senát to již do konce promlčecí doby nestihl skončit. Dále ve vztahu k oběma skutkům uvedl, že trvá na svém hodnocení důkazů, s odvolacím soudem se rozcházel ve vztahu k subjektivní stránce trestných činů, což je velmi tenká hranice pro uznání viny či zproštění obžaloby, ostatně ve věci skutku č. 1 sám státní zástupce navrhl zproštění obžaloby. S odvolacím soudem se kárně obviněný rozcházel jen v hodnocení důkazů a nesouhlasil s tím, že by jeho rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno.

[11] Ve vztahu ke skutku č. 3 kárně obviněný uvedl, že v této věci nejsou splněny podmínky pro zabránění věci, neboť doposud nebylo zjištěno, zda byla obžalovaná, kterou nelze trestně stíhat, vinna. Pokud jde o skutek č. 4, v této věci byl obžalovaný obtížně dosažitelný, kárně obviněný se jej snažil zajistit osobně, což se nakonec podařilo. Obžalovaný byl zajištěn na základě příkazu k zatčení. Policie následně kárně obviněnému sdělila, že obžalovaný již několik let bydlí a pracuje v Liberci u téhož zaměstnavatele, a proto kárně obviněný rozhodl, aby policie obžalovaného pouze seznámila s termínem hlavního líčení a propustila jej s následným zrušením příkazu k zatčení.

[12] Jinak než odkazem na výše rekapitulovaný obsah jeho vyjádření k prověrce se kárně obviněný ke kárnému návrhu a k návrhu na schválení dohody o vině a kárném opatření nevyjádřil.

II. Průběh ústního jednání

[13] Kárně obviněný se na jednání nedostavil, ač byl o jeho konání řádně a v dostatečném časovém předstihu vyrozuměn. Neodstavil se ani obhájce, ostatně kárně obviněný si žádného nezvolil, ač byl o tomto svém právu poučen. Kárný soud obdržel dne 19. 9. 2019 prostý e-mail ze služební adresy kárně obviněného, že se z jednání omlouvá, neboť pro neurologické problémy s páteří pro něj není dlouhá jízda autem vhodná ani možná, a že souhlasí s tím, aby se jednalo v jeho nepřítomnosti. Místopředseda Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci Mgr. Roman Buchal, zastupující návrhovatele před kárným soudem, na dotaz předsedy kárného senátu uvedl, že podle jeho informací kárně obviněný není v pracovní neschopnosti a dochází do práce.

[14] Předseda kárného senátu i přesto zahájil jednání a vyhlásil usnesení, že se bude jednat v nepřítomnosti kárně obviněného. Usnesení odůvodnil tak, že zákon zásadně vyžaduje, aby kárný soud jednal za přítomnosti kárně obviněného, neboť kárná odpovědnost soudce je odpovědností ryze osobní a i samo veřejné projednání kárného obvinění za jeho přítomnosti má výrazný preventivní a výchovný účinek, ne nadarmo ostatně zákon umožňuje kárnému soudu i v případě shledání viny upustit od uložení kárného opatření, je-li samo projednání kárného provinění postačující. To samozřejmě předpokládá osobní přítomnost kárně obviněného. Kárný zákon umožňuje v § 17 odst. 1 jednat v nepřítomnosti kárně obviněného jen ve dvou případech: odmítne-li se před kárný senát dostavit nebo nedostaví-li se bez důvodné omluvy. Přání kárně obviněného neúčastnit se jednání nebo jeho souhlas s projednáním věci bez jeho přítomnosti jsou z tohoto hlediska irelevantní. Termín kárného jednání byl stanoven po domluvě s kárně obviněným, aby mu vyhovoval. Kárně obviněný byl poučen, že případná omluva ze zdravotních důvodů musí být náležitě doložena lékařskou zprávou. To se nestalo. Za těchto okolností nelze uzavřít jinak, než že kárný soud od kárně obviněného neobdržel řádnou a doloženou omluvu z jednání, jím uváděné důvody jsou neprůkazné a nekonkrétní (lze odkázat na usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3360/15 ze dne 2. 2. 2016). Kárně obviněný se tedy ve smyslu zákona odmítl před kárný senát dostavit, resp. svou neúčast řádně neomluvil, a proto lze jednat i v jeho nepřítomnosti.

[15] Poté navrhovatel přednesl kárný návrh a předseda kárného senátu seznámil přítomné s výsledky předběžného šetření (§ 13 kárného zákona), v němž podrobněji – vzhledem k nepřítomnosti kárně obviněného – rekapituloval obsah jeho vyjádření (viz odstavce [9] a násl. tohoto rozhodnutí).

[16] Na jednání kárného soudu místopředseda Krajského soudu v Ústí nad Labem Mgr. Roman Buchal předložil novou dohodu o vině a kárném opatření uzavřenou dne 6. 9. 2019 na liberecké pobočce Krajského soudu v Ústí nad Labem mezi kárným navrhovatelem a kárně obviněným. Kárně obviněný v dohodě prohlásil, že se dopustil skutků vymezených v kárném návrhu. Navrhovatel prohlásil, že jím zjištěné skutečnosti dostatečně dokládají závěr, že kárně obviněný se dopustil specifikovaného jednání, jímž zaviněně porušil povinnosti soudce a ohrozil důvěru ve spravedlivé rozhodování, čímž se dopustil kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Kárný navrhovatel a kárně obviněný se nově dohodli na uložení kárného opatření v podobě snížení platu o 15 % na dobu 12 měsíců. Výslovně též ujednali, že touto dohodou mění dohodu o vině a kárném opatření (trestu) uzavřenou dne 24. 7. 2019.

[17] Po poradě senátu pak bylo vyhlášeno usnesení, že se předložená dohoda o vině a kárném opatření ze dne 6. 9. 2019 ve smyslu § 314r odst. 2 trestního řádu neschvaluje, a to kumulativně ze dvou důvodů. Prvým důvodem byla nepřítomnost kárně obviněného. Podle § 314q odst. 1 trestního řádu, který je při schvalování dohody o vině a kárném opatření v řízení o kárné odpovědnosti soudce přiměřeně aplikován, se totiž veřejné zasedání (jednání) o návrhu na schválení dohody o vině a trestu koná za stálé přítomnosti obviněného. K tomu přistoupil druhý důvod neschválení dohody, jímž byla pochybnost kárného soudu o postoji kárně obviněného. Kárný senát 11 Kss, je-li to možné a souladné se zákonem, vždy upřednostňuje schválení dohody o vině a kárném opatření, byl ostatně prvním kárným senátem, který tak učinil (rozhodnutí č. j. 11 Kss 8/2018-199 z 15. 4. 2019 ve věci *M.*). Možnost uzavřít dohodu o vině a kárném opatření považuje kárný senát za vhodné vyústění kárného řízení mimo jiné proto, že jde o projev žádoucí sebereflexe na

straně kárně obviněného soudce, působící preventivně, neboť je příslibem, že se kárně obviněný vytykánoho pochybení do budoucna vyvaruje. To ovšem předpokládá upřímné a vážně míněné uznání pochybení. V situaci, kdy se kárně obviněný písemně vyjádřil tak, že sice dohodu podepsal, avšak trvá na svých postojích, z nichž vyplývá, že vytykáno pochybení v podstatě neuznává, a současně se odmítl ke kárnému jednání bez řádné omluvy dostavit, takže nebylo možné jeho výsledkem uvedený rozpor v jeho postojích výslovně objasnit, resp. odstranit, nemohl kárný senát předloženou dohodu jako projev jeho žádoucí sebereflexe akceptovat.

[18] Kárný soud pak na jednání provedl tyto listinné důkazy:

A) spis kárného soudu sp. zn. 11 Kss 3/2014, včetně rozhodnutí č. j. 11 Kss 3/2014-58 ze dne 24. 4. 2014, právní moc z téhož dne;

B) relevantní část spisu sp. zn. 56 T 1/2013 (ke skutku pod č. 1 návrhu), konkrétně (B/1) rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 56 T 1/2013-4711 ze dne 2. 7. 2014, (B/2) usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 To 61/2014 ze dne 17. 4. 2015, (B/3) rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 56 T 1/2013-5041 ze dne 1. 11. 2017 a (B/4) usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 6 To 12/2018-5097 ze dne 3. 12. 2018, který zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci č. j. 56 T 1/2013-5041 ze dne 1. 11. 2017, věc vrátil soudu prvního stupně k novému rozhodnutí a nařídil, aby soud prvního stupně věc sp. zn. 56 T 1/2013 projednal a rozhodl v jiném složení senátu;

C) relevantní část spisu sp. zn. 56 T 1/2014 (ke skutku pod č. 2 návrhu), konkrétně (C/1) rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 56 T 1/2014-2746 ze dne 24. 4. 2015, (C/2) usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 9 To 67/2015-2767 ze dne 26. 8. 2015, jímž byl uvedený rozsudek zrušen a vrácen krajskému soudu, (C/3) rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 56 T 1/2014-2868 ze dne 25. 10. 2016, (C/4) usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 9 To 15/2017-2939 ze dne 1. 6. 2017, jímž byl rozsudek č. j. 56 T 1/2014-2868 zrušen a věc znovu vrácena soudu prvního stupně k novému rozhodnutí, (C/5) rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 56 T 1/2014-3107 ze dne 16. 2. 2018, (C/6) usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 9 To 56/2018-3144 ze dne 9. 10. 2018, jímž byl rozsudek č. j. 56 T 1/2014-3107 zrušen, věc znovu vrácena soudu prvního stupně k novému rozhodnutí a nařízeno, aby soud prvního stupně věc sp. zn. 56 T 1/2014 projednal a rozhodl v jiném složení senátu, a (C/7) usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 6. 2. 2019 č. j. 56 T 1/2014-3168, jímž bylo trestní stíhání obžalované zastaveno podle § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu z důvodu promlčení trestního stíhání obžalované;

D) relevantní část spisu sp. zn. 56 T 3/2015 (ke skutku pod č. 3 návrhu), konkrétně (D/1) návrh státního zástupce ze dne 2. 11. 2017 na zabránění věci na čísle listu 116-118 uvedeného trestního spisu, (D/2), referát k rozeslání návrhu na č. l. 119 ze dne 12. 1. 2018 se lhůtou do 10. 2. 2018, (D/3) referát na č. l. 120 ze dne 24. 6. 2019, jímž bylo nařízeno veřejné zasedání o zabránění věci na 9. 7. 2019;

E) relevantní část spisu sp. zn. 56 T 6/2018 (ke skutku pod č. 4 návrhu), konkrétně (E/1) příkaz k zatčení na č. l. 287, (E/2) sdělení policejního orgánu o realizaci zatykače na č. l. 294 ze 7. 1. 2019, písemnosti předané zatčenému – předvolání ke krajskému soudu, vč. doručky, protokol o zatčení, úřední záznam o podaném vysvětlení, č. l. 294-300;

F) osobní spis kárně obviněného soudce, včetně rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2006 sp. zn. 1 Skno 2/2006 a rozhodnutím kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 11 Kss 3/2014-58;

G) prověřkový spis Spr 20266/2019, konkrétně (G/1) zpráva z prověrky ze dne 4. 6. 2019, (G/2) vyjádření kárně obviněného k výsledkům kontroly spisů v senátu 56 T z 29. 4. 2019 (tataž písemnost, jakou kárně obviněný přiložil ke svému vyjádření ke kárnému návrhu, s tím, že na ni dále odkazuje) a (G/3) (ke skutku pod č. 4 návrhu) písemnosti GIBS na č. l. 10 a 15 zn. 2 KZN 35/2019 z 25. 4. 2019 – postoupení ve věci vrchní inspektorky 1. oddělení obecné kriminality Územního odboru policie Liberec pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku Krajskému ředitelství policie Libereckého kraje a postoupení ve věci Mgr. Neumanna předsedovi Krajského soudu v Ústí nad Labem dr. Dörflovi;

H) stanovisko místopředsedy Vrchního soudu v Praze JUDr. Jana Sváčka k rozhodovací činnosti kárně obviněného soudce ze dne 7. 8. 2019, č. j. Tpj 95/2019, S 132/2019;

I) roční výkaz agendy T v CSLAV za rok 2018 – 2019 v senátu 56 T.

[19] Jiné důkazy nebyly navrhovány.

III. Skutková zjištění a posouzení kárného soudu

[20] K dodržení subjektivní a objektivní lhůty k podání návrhu na zahájení kárného řízení ve smyslu § 9 odst. 1 kárného zákona ke všem bodům kárného návrhu kárný soud uvádí, že v řízení nevyplývalo najevo nic (ani kárně obviněný nedodržení lhůt pro podání kárného návrhu nenamítal), co by zpochybnilo tvrzení kárného navrhovatele, že se o vytýkaných skutcích dozvěděl na základě prověrky spisů referovaných kárně obviněným v senátu 56 T, provedené místopředsedou Krajského soudu v Ústí nad Labem pro pobočku v Liberci Mgr. Romanem Buchalem, jejíž výsledky byly s kárně obviněným projednány dne 30. 4. 2019. Tato prověrka probíhala ve dnech 11 - 28. 2. 2019. I kdyby kárný soud dospěl k závěru, že místopředseda krajského soudu rozhodné poznatky o vytýkaných proviněních nabýval již v průběhu prověrky, je zřejmé, že i tak by byla subjektivní šestiměsíční lhůta zachována. Objektivní tříletá lhůta je taktéž zachována nepochybně, neboť ke všem vytýkaným skutkům došlo po 2. 7. 2016 (tři roky zpětně od data zahájení kárného řízení).

III. 1. K výroku I

[21] Kárný navrhovatel pod bodem 4 návrhu soudci vytýkal, že jako soudce trestního úseku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci v řízení vedeném pod sp. zn. 56 T 6/2018 dne 15. 11. 2018 vydal příkaz k zatčení obžalovaného, na jehož základě byl dne 4. 1. 2019 v 15.15 hodin obžalovaný zatčen a omezen na osobní svobodu, přičemž následně v rozporu s § 69 odst. 5 trestního řádu dal telefonický pokyn vrchní inspektorce 1. oddělení obecné kriminality Územního odboru policie Liberec, aby zatčeného obžalovaného vyslechla a po provedení úkonů požadovaných soudcem jej propustila ze zatčení, v důsledku čehož nebyl obžalovaný v zákonné lhůtě 24 hodin od zatčení

policejním orgánem dodán soudu, nebyl soudcem vůbec vyslechnut a nebylo rozhodnuto o jeho vazbě.

[22] Kárný soud provedl důkaz částí trestního spisu zn. 56 T 6/2018 a prověřkovým spisem Spr 20266/2019, které přesně potvrzují skutečnosti uvedené v kárném návrhu. Ani kárně obviněný je nijak nevyvracel. Ve svém vyjádření k prověřce k tomuto skutku se kárně obviněný hájil v podstatě tak, že zvolený postup vedl efektivně k naplnění účelu trestního řízení („v této věci byl obžalovaný obtížně dosažitelný, kárně obviněný se jej snažil zajistit osobně, což se nakonec podařilo“) a že se běžně používá.

[23] S návrhovatelem lze souhlasit v tom směru, že v řízení vedeném pod sp. zn. 56 T 6/2018 byl porušen § 69 odst. 5 a 6 trestního řádu, podle nichž je policejní orgán povinen zatčeného obviněného neodkladně, nejpozději do 24 hodin, dodat soudu, jehož soudce vydal příkaz k zatčení, jinak musí být obviněný propuštěn na svobodu. Soudce soudu, který příkaz k zatčení vydal, musí obviněného neprodleně vyslechnout, rozhodnout o vazbě a toto rozhodnutí oznámit obviněnému do 24 hodin od doby, kdy byl obviněný dodán na místo výslechu. Není-li obviněnému rozhodnutí o vazbě oznámeno do 24 hodin od doby, kdy byl dodán na místo výslechu, musí být propuštěn na svobodu. Z provedeného dokazování vyplynulo, že obžalovaný byl dne 4. 1. 2019 v 15.15 hodin zatčen, v 16.55 téhož dne byl propuštěn na svobodu poté, co od něj policejní orgán (na pokyn kárně obviněného) zjistil údaje o jeho pobytu a zaměstnání, poučil jej, aby kontaktoval kárně obviněného soudce, a předal mu předvolání. Porušení zákona spočívá v tom, že obžalovaný nebyl do 24 hodin dodán soudci, který by rozhodl o jeho vazbě, což je zcela zjevné.

[24] Kárný soud nicméně v uvedeném porušení zákona nespatřuje kárné provinění. Smyslem a účelem § 69 odst. 5 a 6 trestního řádu, které na zákonné úrovni provádějí čl. 8 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, je především ochrana obviněného, jehož nelze bez rozhodnutí soudu omezovat na osobní svobodě déle, než připouští zákon. Ve věci sp. zn. 56 T 6/2018 byl však obžalovaný omezen na osobní svobodě 100 minut, tedy mnohem méně, než je zákonem a Listinou připuštěný limit, a následně byl propuštěn na svobodu (nebyl tedy vzat do vazby bez rozhodnutí soudu, což je další následek, jemuž citovaná úprava brání). Paradoxně by k závažnějšímu zásahu do práv obžalovaného došlo v případě důsledného respektování § 69 odst. 5 a 6 trestního řádu, neboť omezení jeho osobní svobody se prodloužilo o úkony nutné k jeho předání soudu a výslechu k důvodům vazby.

[25] Ačkoli tedy nelze mít pochybnosti o tom, že v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci došlo k porušení § 69 odst. 5 a 6 trestního řádu, nejde o jednání, které by narušovalo důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožovalo důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Jinými slovy, nejde o kárné provinění. V tomto rozsahu proto kárný soud kárně obviněného zprostil obvinění.

[26] Kárný soud zdůrazňuje, že posuzoval (a nemohl jinak) výhradně skutek, který návrhovatel vymezil v kárném návrhu, tedy postup kárně obviněného po vydání příkazu k zatčení. Nehodnotil tedy, zda samotné vydání příkazu k zatčení bylo v souladu se zákonem (tedy zda v dané věci byl dán, resp. zda vůbec přicházel v úvahu, některý ze zákonných důvodů vazby – srov. § 69 odst. 1 trestního řádu), popřípadě zda nedošlo ze strany kárně obviněného soudce ke zneužití příkazu k zatčení za jiným účelem než pro zajištění obviněného k rozhodnutí o jeho vazbě, což by bylo jednoznačným porušením

trestního řádu i Listiny základních práv a svobod a rozhodně mnohem závažnějším prohrěškem soudce než to, co navrhopatel vytýkal kárně obviněnému v této věci.

III. 2. K výroku II

Skutky č. 1 a 2

[27] Pod body 1 a 2 kárný navrhopatel soudci stručně řečeno vytýká porušení § 264 odst. 1 trestního řádu opakovaným nerespektováním závazného právního názoru a pokynů odvolacího soudu ve dvou trestních věcech.

[28] V řízení před soudy obecně platí pravidlo, že v zákonem vymezeném rozsahu je soudce při rozhodování konkrétní věci vázán právním názorem vysloveným v této věci soudem vyšší instance, případně je povinen vykonat, co mu soud vyššího stupně uloží. Pro oblast trestního řízení je toto pravidlo zakotveno v § 149 odst. 6, § 264 odst. 1 a § 265s odst. 1 trestního řádu.

[29] Ústavní soud k tomu uvádí, že „*vázanost soudu nižšího stupně právním názorem soudu vyššího je provedením ústavního principu práva na soudní ochranu a spravedlivý proces, jeho integrální součástí, nikoli překážkou*“ [nález sp. zn. Pl. ÚS 37/03 ze dne 11. 1. 2005 (N 5/36 SbNU 35; 93/2005 Sb.), obdobně též nález sp. zn. I. ÚS 615/01 ze dne 20. 3. 2002 (N 35/25 SbNU 273)]. Naopak nerespektování právního názoru odvolacího soudu označuje Ústavní soud za porušení principu dvojinstančnosti soudního rozhodování, což ve svém důsledku vede k porušení ústavního pořádku [usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 505/02 ze dne 16. 4. 2003 či usnesení sp. zn. II. ÚS 3316/09 ze dne 4. 11. 2010]. Jako každé pravidlo, i toto má samozřejmě své limity. Odvolací soud není oprávněn měnit hodnocení důkazů, aniž by je sám provedl. Skrze závazný právní názor tedy nelze vnutit nižšímu soudu vlastní hodnocení skutkového stavu [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 608/06 ze dne 29. 4. 2008 (N 79/49 SbNU 153), body 14-16 a tam uvedenou judikaturu].

[30] Kárnými proviněními spočívajícími v nerespektování závazného právního názoru vyšší soudní instance se již v minulosti zabýval i tento kárný soud. V judikatuře kárných senátů je přitom považováno za nesporné, že za určitých okolností může být nenásledování závazných pokynů soudu vyšší instance kárným proviněním soudce (srov. rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018 č. j. 16 Kss 7/2017-223, ve věci *Králová I*, bod [67] a tam uvedenou judikaturu). V citovaném rozhodnutí kárný soud vymezil určité podmínky, které by měly být splněny, aby bylo možno o kárném provinění tohoto druhu uvažovat. Z dřívější judikatury přebral zejména požadavek, aby „*závazný právní názor byl naprosto srozumitelně formulovaný a neumožňoval kárně obviněnému soudci jiný postup, než ve zrušovacím rozhodnutí uvedený*“ (rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2011 č. j. 13 Kss 11/2010-51, věc *Pachner*). Kárný senát v rozhodnutí ve věci *Králová I* však uvažoval i o dalších případech, kdy může být výjimečně neuposlechnutí pokynu ospravedlnitelné, a nebude tedy kárným proviněním, např. když se po vydání rozhodnutí soudu vyšší instance relevantně změni poměry, takže se jeho pokyn stane z nějakého důvodu obsoletním, popřípadě je-li pokyn nadřízeného soudu zjevně nezákonný, takže postup podle něj by byl v očividném rozporu se samou podstatou role soudce v ústavním systému. V běžných situacích však musí soudce nižší instance „*akceptovat, že je to soud vyšší instance, který*

je v rovině právního názoru i v rovině volby metod a myšlenkových operací při zjišťování skutkového stavu nositelem finální institucionální pravdy“.

[31] Závazný je právní názor odvolacího soudu jak v oblasti otázek právních, tak i skutkových. Podle citovaného rozhodnutí kárného soudu proto soudce v praxi „*může být vyšší instancí zavázán revidovat svůj názor na hodnocení důkazů tehdy, pokud mu vyšší instance vytkne například chybu v logickém úsudku nebo jiné podobné myšlenkové operaci či opomenutí zohlednit okolnosti, které věrohodnost důkazu ‚objektivně‘ zpochybňují a které jsou patrné z dostupných procesně použitelných informací (typicky z jiných provedených důkazů) a stojí v podstatné míře na něčem jiném než na apriorním soudu, vnitřním přesvědčení či pocitu soudce.*“ Jako příklad hraniční situace, kde by již odvolací soud nepřipustně vnucoval soudu nižší instance vlastní náhled na hodnocení skutkového stavu, uvedl kárný soud „*hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka za situace, kdy všechny dostupné možnosti jejího ověření byly již vyčerpány, takže zbývá jen vnitřní přesvědčení soudce založené na – nutně individuální, a tedy jedinečné – lidské zkušenosti při hodnocení jiných lidí dané osobní historií, náturou a jinými jen těžko postihnutelnými faktory.*“

[32] Kárný soud v nyní projednávané věci doplňuje, že kárné řízení nemá sloužit k odstrašení soudců nižších instancí od mezisoudního dialogu a vynucovat jejich slepou poslušnost. Právo má diskurzivní povahu a je přirozené, že názory na jeho aplikaci se u jednotlivých aktérů liší. Pokud by kárně obviněný učinil, co po něm odvolací soud žádal, nicméně jako výraz nesouhlasu by ve svém rozhodnutí proti právnímu názoru vyšší instance postavil vlastní stanovisko, které by důkladně a přesvědčivě odůvodnil, tj. snesl by kultivovaně a s respektem k vyšší instanci nové argumenty, jež správnost postoje zastávaného nadřízeným soudem relativizují nebo vyvracejí, jeho skutek by intenzity kárného provinění nemusel dosáhnout. Má-li si však instančně strukturovaný soudní systém zachovat funkčnost, srozumitelnost a předvídatelnost, pak nelze připustit nejen otevřenou revoltu, kdy soudce výslovně odmítá příkaz odvolacího soudu uposlechnout bez toho, že by svůj postoj důkladně a přesvědčivě zdůvodnil, tak ani pasivní resistenci, kdy soudce závazný právní názor vyšší instance mlčky ignoruje a bez vysvětlení vydává znovu rozhodnutí (téměř) totožného obsahu.

[33] Právě posledně popsané znaky vykazoval postup kárně obviněného v řízeních vedených u liberecké pobočky Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 56 T 1/2013 a 56 T 1/2014. Obě uvedené věci rozhodoval senát, jemuž předsedal kárně obviněný, a všechna níže uvedená rozhodnutí písemně vyhotovil kárně obviněný.

[34] V řízení sp. zn. 56 T 1/2013 (skutek č. 1) byli obžalovaní rozsudkem ze dne 2. 7. 2014 zproštěni obžaloby, která jim kladla za vinu trestné činy podvodu, zneužívání pravomoci veřejného činitele a porušování povinnosti při správě cizího majetku (podle zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů). Vrchní soud v Praze následně uvedený rozsudek usnesením ze dne 17. 4. 2015 sp. zn. 5 To 61/2014 zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně, aby ve věci učinil rozhodnutí nové, neboť závěry o nenaplnění objektivní stránky neměly oporu v důkazech provedených v hlavním líčení a pochyby o naplnění subjektivní stránky vyzněly jako nesprávné. V citovaném usnesení Vrchní soud v Praze formuloval poměrně konkrétní pokyny, na jaké skutečnosti se má prvostupňový soud v kontextu příslušných skutkových podstat zaměřit (nikoli však, jaké závěry z nich má učinit). Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 7. 11. 2017 č. j. 56 T 1/2013-5041 byli obžalovaní opět zproštěni obžaloby. Tento rozsudek zrušil Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 3. 12. 2018 č. j. 6 To 12/2018-

5097, jímž zároveň přikázal, aby Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci věc projednal a rozhodl v jiném složení senátu. Vrchní soud v Praze přitom uvedl, že „se jedná již o druhý přezkum rozhodnutí krajského soudu, který fakticky totožným způsobem rozhodl o zproštění obžalovaných již svým předchozím rozsudkem [...] krajský soud na tyto výhrady odvolacího soudu nereagoval (byť i jen uvedením konkrétních důkazů a rozvedením důvodů, které jej vedly k odlišným závěrům), důkazy odporující jeho setrvalému stanovisku ignoroval a zjevně formálně doplněné dokazování (výslech [znalců]) shrnul pod kusé závěry zcela se shodující s jeho předchozím rozhodnutím, podložené zejména obsáhlým vyjádřením obžalovaného [...], které krajský soud nekriticky převzal a vycházel v něm v odůvodnění svého rozhodnutí“. V závěru svého rozhodnutí Vrchní soud v Praze odůvodnil přikázání věci jinému senátu liberecké pobočky Krajského soudu v Ústí nad Labem tím, že „přístup senátu krajského soudu k předchozímu zrušujícímu rozhodnutí odvolacího soudu zakládá vysokou pravděpodobnost opětovného nerespektování právního názoru vysloveného v rozhodnutí odvolacího soudu a závazných pokynů odvolacího soudu formulovaných dostatečně určitým způsobem a směřujících k doplnění dokazování a zejména k provedení všestranného a logického zhodnocení důkazů v jejich vzájemných souvislostech (§ 264 odst. 1 tr. řádu), když krajský soud jednostranně hodnotí dosud provedené důkazy, podstatné skutečnosti opomíjí, nevypořádává se se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a opírá se nekriticky o vyjádření obžalovaných“.

[35] V řízení sp. zn. 56 T 1/2014 (skutek č. 2) byla obžalovaná rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 24. 4. 2015 č. j. 56 T 1/2014-2746 zproštěna obžaloby, jež jí kladla za vinu spáchání zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku. Tento rozsudek zrušil Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 26. srpna 2015 sp. zn. 9 To 67/2015 a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Vytkl mu nedostatečně hodnocení důkazů a to, že pouze konstatoval absenci úmyslného zavinění a převzal obhajobu obžalované, aniž by ji konfrontoval s dalšími provedenými důkazy. Tyto výtky Vrchní soud v Praze v odůvodnění svého usnesení dále rozvedl a dal prvostupňovému soudu konkrétní pokyny, na jaké okolnosti případu se zaměřit. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 25. 10. 2016 č. j. 56 T 1/2014-2868 byla obžalovaná opět zproštěna obžaloby. Tento rozsudek Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 1. 6. 2016 č. j. 9 To 15/2017-2939 zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Konstatoval, že požadavky uložené předešlým zrušujícím usnesením byly splněny pouze z malé části. „Soud prvního stupně při hodnocení důkazů opětovně nedodržel požadavky ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., resp. hodnocení důkazů v napadeném rozhodnutí téměř absentuje, stejně tak formulace skutkových závěrů, k nimž soud dospěl. Ačkoliv mu byly podstatné vadné postupy v prvním rozhodnutí konkrétně vytknuty, nalézací soud ve svém novém rozhodnutí na výtky vůbec nereagoval a v podstatné části pouze opsal odůvodnění ze svého prvního rozhodnutí, které bylo shledáno nesprávným a neúplným. Odvolací soud se přesvědčil, že nyní přezkoumávané rozhodnutí spočívá na výlučně formálním principu a je v podstatné části (klíčové) mechanicky převzatým dřívějším rozhodnutím“. Vrchní soud v Praze konstatoval, že s výjimkou doplnění dokazování znaleckým posudkem „zbývající pokyny zrušujícího usnesení soud prvního stupně nesplnil. [...] Nalézacímu soudu bylo uloženo, aby na základě provedených a zhodnocených důkazů uvedl, jak konkrétně obžalovaná jednala, za jakých okolností a co svým jednáním způsobila, tj. zda jedna ze společností byla poškozena a druhá znevýhodněna, či zda k tomuto následku nedošlo. Žádné takové závěry soud opětovně nevyslovil, nadto většinu důkazů nehodnotil a zcela je pominul.“ V dalších částech odůvodnění odvolací soud konstatoval, že „konkrétní argumentace nalézacího soudu ve

vztahu k závěru o absenci zavinění je v podstatné části naprosto identická jako v prvním zprošťujícím rozsudku, k němuž odvolací soud své výtky již podrobně vyjádřil“ a že „obhajobu obžalované nalézací soud, ač mu to bylo uloženo, nevyhodnotil ve světle všech provedených důkazů a skutkových okolností.“ Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 16. 2. 2018 č. j. 56 T 1/2014-3107 byla obžalovaná i do třetice zproštěna obžaloby. Vrchní soud v Praze tento rozsudek usnesením ze dne 9. 10. 2018 sp. zn. 9 To 56/2018 zrušil a nařídil, aby byla věc projednána a rozhodnuta v novém složení senátu, neboť „soud prvního stupně při hodnocení důkazů opětovně nedodržel požadavky ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., resp. hodnocení důkazů v napadeném rozhodnutí téměř absentuje, stejně tak vyjádření rozhodných skutkových závěrů. Ačkoliv krajskému soudu byly vadné postupy ve zrušujícím usnesení důrazně vytknuty, nalézací soud ve svém novém rozhodnutí na výtky reagoval zcela nedostatečně, spíše jen formálně, a ve své hodnotící úvaze setrval na své nesprávné konstrukci, ve které pouze izolovaně a selektivně uvádí okolnosti případu, navíc nekriticky výlučně ve shodě s uplatněnou obhajobou. [...] Podle výslovného pokynu zrušujícího usnesení byl nalézací soud povinen řešit, jako konkrétně obžalovaná jednala, za jakých okolností a co svým jednáním způsobila, tj. zda jedna ze společností byla poškozena a druhá zvýhodněna, či zda k tomuto následku nedošlo. Odpovídající skutkové závěry soud opětovně nevyslovil, nadto většinu důkazů nehodnotil, spíše pominul nebo jen okrajově zmínil jako bezvýznamné, ačkoliv tomu tak není a jejich obsah měl být do hodnocení zakomponován. [...] nalézací soud ve vztahu k závěru o absenci úmyslného zavinění konstantně (již ve třetím zprošťujícím rozsudku) pouze popisuje vybrané okolnosti případu, nadto podle obhajoby obžalované, kterou v zásadě přejímá, avšak nehodnotí na podkladě opatřených důkazů a okolností, které svědčí v její neprospěch.“. Vrchní soud v Praze dovodil, že „nalézací soud v přezkoumávaném rozhodnutí, stejně jako již ve dvou dřívějších, nedostál své zákonné povinnosti hodnotit důkazy podle zásady volného hodnocení důkazů [...] Přestože byl soud prvního stupně dříve opakovaně odvolacím soudem na konkrétní vadné postupy obecně upozorněn, nalézací soud ze svého trvale shodně aplikovaného hodnotícího přístupu neustoupil. [...] Za takové situace stávající senát v předmětné trestní věci není schopen ukončit řízení způsobem, který by mohl být v odvolacím řízení jako správný a zákonný potvrzen.“

[36] Z provedených důkazů dále vyplývá, že usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 6. 2. 2019 č. j. 56 T 1/2014-3168 bylo trestní stíhání obžalované zastaveno z důvodu promlčení trestní odpovědnosti.

[37] Kárný soud připomíná, že mu – s výjimkou zjevných excesů – nepřislušný hodnotit kvalitu a věcnou správnost rozhodování kárně obviněného soudce (srov. například rozhodnutí kárného soudu ze dne 21. 1. 2019 č. j. 11 Kss 7/2018-207, věc M. III). Tento úkol je v rámci opravných řízení svěřen instančně nadřízeným soudům. Kárný soud proto neposuzoval, zda kárně obviněný hodnotil důkazy v souladu s § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu, jak mu navrhopatel taktéž pod body 1 a 2 návrhu vytýkal. Z toho však také logicky plyne, že pokud instančně nadřízený soud dospěje k závěru, že soudce nižšího soudu porušil svou povinnost respektovat závazný právní názor vyjádřený v předchozím zrušujícím rozhodnutí nadřízeného soudu, což je jednání způsobilé naplnit znaky kárného provinění, kárný soud z takového rozhodnutí zásadně vychází, není-li tento závěr vyvrácen jinak.

[38] Z výše citovaných pasáží jednotlivých rozhodnutí Vrchního soudu v Praze je přitom zřejmé, že kárně obviněný při rozhodování věcí vedených u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci pod sp. zn. 56 T 1/2013 a 56 T 1/2014 konkrétní

závazné pokyny odvolacího soudu nerespektoval (ve druhém případě dokonce opakovaně). Vrchní soud v Praze mu přitom velmi podrobně a srozumitelně předestřel, v jakých směrech považuje jeho závěry za nedostatečně skutkově podložené či nelogické, přičemž ani v jednom z posuzovaných případů nevybočil ze své role a nedával prvostupňovému soudu konkrétní pokyny, jaká skutková zjištění z důkazů učinit. Kárně obviněný však znovu (v případě skutku č. 2 dokonce dvakrát) zprošťující rozsudky odůvodnil takřka stejně jako ty, které v odvolacím přezkumu neobstály, přičemž stranám a následně odvolacímu soudu nenabídl žádné zdůvodnění, proč na svém stanovisku trvá. Žádný důvod pro postup kárně obviněného není zřejmý ani z jeho vyjádření ke kárnému návrhu, v němž se v podstatě omezil jen na stanovisko, že na svých závěrech trvá. Zároveň z provedených důkazů nevyplývá, že by postup kárně obviněného odůvodňovala některé z mimořádných situací, která instančně nižšímu soudu umožňuje neuposlechnout závazný pokyn soudu nadřízeného (viz judikaturu citovanou v odstavci [30]). Kárný soud proto postup kárně obviněného hodnotí ve shodě s Vrchním soudem v Praze jako porušení § 264 odst. 1 trestního řádu, a tedy zaviněné porušení povinnosti soudce rozhodovat v souladu se zákonem (§ 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích), které je způsobilé ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

[39] Uvedené kárné provinění hodnotí kárný soud jako velmi závažné. Z výše citované judikatury Ústavního soudu vyplývá, že porušení principu dvojinstančnosti řízení je porušením práva na spravedlivý proces i ústavního pořádku. Péče o spravedlivý průběh řízení by přitom měla být primární starostí každého soudce. S tím souvisí i otázka, jakým způsobem je daný prohřešek způsobilý ovlivnit důvěru veřejnosti v rozhodování soudů (tedy klíčový zájem, který právní úprava kárné odpovědnosti soudce chrání). V situacích podobných té nyní posuzované, v nichž dochází k bezúčelnému kolotoči opravných prostředků a kasačních rozsudků, zbytečně prodlužujících trestní řízení a tedy i porušujících základní právo na projednání trestní věci v přiměřené době (obecně pocítovaný nešvar tzv. justičního ping-pongu), je přitom důvěra veřejnosti v odborné a spravedlivé rozhodování soudů bezesporu ohrožena vážně.

[40] Závažnost kárného provinění též zvyrazňuje stupeň zavinění kárně obviněného. S ohledem na odůvodnění výše citovaných usnesení Vrchního soudu v Praze by bylo možné uvažovat i o nepřímém úmyslu [ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, *per analogiam*], pro takový závěr však chyběl skutkový podklad. Kárný soud nicméně dospěl k závěru, že opakované nerespektování konkrétního závazného právního názoru odvolacího soudu ze strany kárně obviněného v posuzovaných případech svědčí o jeho bezohlednosti k právu stran řízení na řádný průběh řízení a k jeho povinnosti hodnotit důkazy na základě pečlivého uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a respektovat zásadu materiální pravdy (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Kárně obviněný tedy spáchal kárné provinění přinejmenším z hrubé nedbalosti (§ 16 odst. 2 trestního zákoníku *per analogiam*).

[41] Kárně obviněný se hájil tím, že se mu nikdy nestalo, že závazným právním názorem odvolacího soudu se i přes vnitřní výhrady vždy řídil. Ve vztahu k vytýkaným řízením trvá na svém hodnocení důkazů, s odvolacím soudem se rozcházel v náhledu na subjektivní stránku trestných činů, která tvoří velmi tenkou hranici mezi odsuzujícím a zprošťujícím rozhodnutím; ostatně i v řízení sp. zn. 56 T 1/2013 státní zástupce navrhoval zproštění obžaloby. Kárně obviněný odmítl, že by v řízení sp. zn. 56 T 1/2014 způsobil zastavení

trestního stíhání obžalované z důvodu promlčení, přičítal to odnětí věci svému senátu, v důsledku čehož již nový senát nestihl řízení ve lhůtě skončit.

[42] K tomu kárný soud podotýká, obhajoba kárně obviněného je velmi obecná a není způsobilá zpochybnit z listinných důkazů vyplývající skutečnost, že kárně obviněný v řízeních sp. zn. 56 T 1/2013 a 56 T 1/2014 závazný právní názor odvolacího soudu nerespektoval. Ve věci sp. zn. 56 T 1/2013 sice státní zástupce navrhoval zproštění obžaloby, avšak pouze v jednom bodě a ve vztahu k jednomu ze tří obviněných, což Vrchní soud v Praze rozhodnutím kárně obviněného nevytýkal.

[43] Kárný soud nicméně přisvědčuje kárně obviněnému v tom, že zastavení trestního stíhání z důvodu promlčení ve věci sp. zn. 56 T 1/2014 nelze jako následek přičítat přímo a výlučně kárně obviněnému, mezi posledním rozhodnutím odvolacího soudu a uplynutím promlčecí lhůty totiž uplynula určitá, nikoli zanedbatelná, doba, a proto jej kárný soud oproti formulaci kárného návrhu vypustil z popisu skutku. Jde nicméně o okolnost, již lze považovat za přítěžující, a kárný soud ji zohlednil v rámci úvah o kárném opatření.

Skutek č. 3:

[44] Kárný návrhovatel pod bodem 3 návrhu soudci vytýká, že jako předseda senátu trestního úseku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci v řízení vedeném pod sp. zn. 56 T 3/2015 neučinil žádný úkon potřebný k rozhodnutí o návrhu státního zástupce ze dne 2. 11. 2017 na zabránění věci na č. l. 116 uvedeného trestního spisu.

[45] Kárný soud provedením důkazu částí příslušného spisu zn. 56 T 3/2015 zjistil, že 2. 11. 2017 podal státní zástupce v uvedené věci návrh na zabránění věci (bytové jednotky) jako náhradní hodnoty za věc, která byla získána trestným činem; návrh byl téhož dne soudu doručen (č. l. 116). Dne 12. 1. 2018 (č. l. 119) soudce referoval, aby návrh byl zaslán k vyjádření zúčastněné osobě (vlastnici bytové jednotky) ve lhůtě do 10. 2. 2018. Pak již ve spisu žádný pohyb nebyl zaznamenán až do 24. 6. 2019, kdy soudce referoval nařízení veřejného zasedání o zabránění věci na 9. 7. 2019 (č. l. 120).

[46] Ve věci *M. III* tento kárný senát uvedl, že „je zřejmé, že soudce nemůže se spisem pracovat hned následující pracovní den po posledním pohybu ve spisu. Takový požadavek by byl zjevně nerealistický. Je pochopitelné, že různé procesní úkony si vyžadají určitý čas jednak z důvodu, že soudce souběžně pracuje na mnoha věcech, jednak z důvodu, že jde o věci rozdílné složitosti, povahy a priority. Absence pohybu ve spisu sama o sobě neznamená, že soudce je ve věci zcela nečinný, neboť studium a příprava věci k rozhodnutí se nijak formálně ve spisu neprojevuje. Průtahy v řízení, jež by mohly naplnit skutkovou podstatu kárného provinění, tedy lze konstatovat až v případě, že uplyne doba, již ještě lze považovat za přiměřenou.“ (bod 71 a násl.). Jinými slovy, je-li tato přiměřená doba překročena, jedná se o průtah v řízení dosahující intenzity kárného provinění, a to po celé období nečinnosti soudce (nikoli jen v části po uplynutí referenční doby). Pro občanskoprávní věci, u nichž řízení trvalo méně než dva roky, kárný senát obecně stanovil za takovou přiměřenou dobu (nazývanou referenční) dobu čtyř měsíců. Je zřejmé, že trestní věci mají pro obviněné, resp. obžalované (ale i poškozené a zúčastněné osoby) oproti věcem občanskoprávním obecně větší význam, což je jedno z klíčových kritérií pro hodnocení přiměřenosti doby řízení (resp. respektování práva na rozhodnutí soudu v přiměřené době ve smyslu čl. 6 odst. 1 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Obecná referenční doba pro trestní věci by tedy měla být ještě

kratší než pro věci občanskoprávní. V daném případě jsou ale namítány průtahy v řízení pouze v jedné věci, nemá proto smysl na základě těchto limitovaných skutkových okolností dovozovat nějakou obecnou referenční dobu pro věci trestní a soud bude i v tomto případě vycházet z obecné referenční doby čtyřměsíční, je to ostatně ve prospěch kárně obviněného.

[47] Oproti kárnému návrhu kárný soud neshledává průtahy v řízení ode dne doručení návrhu státního zástupce (2. 11. 2017), nýbrž až od marného uplynutí lhůty pro zúčastněnou osobu k vyjádření se k návrhu, tj. od 10. 2. 2018. Veřejné zasedání k rozhodnutí o návrhu soudce nařídil až 24. 6. 2019. Kárně obviněný tyto skutečnosti nijak nevyvracel; hájil se jen tím, že v této věci nebyly splněny podmínky pro zabránění věci, neboť doposud nebylo zjištěno, zda byla obžalovaná, kterou nelze trestně stíhat, vinna. To je ovšem obrana mimoběžná. Navrhovatel soudci vytýkal průtahy v řízení, tedy že nečinil úkony k rozhodnutí o návrhu, aniž by jakkoli naznačoval, jak by jeho rozhodnutí o návrhu státního zástupce mělo vypadat.

[48] Je zřejmé, že obecná referenční doba čtyř měsíců pro úkon v řízení směřující k rozhodnutí byla překročena, kárný soud proto konstatuje průtahy v řízení od 10. 2. 2018 do 24. 6. 2019 (tj. cca 16 a půl měsíce).

Další skutková zjištění

[49] Z ročního výkazu agendy T v CSLAV za rok 2018 - 2019 v senátu 56T, předloženého navrhovatelem, kárný soud zjistil, že již na počátku roku 2018 bylo v tomto senátu evidováno 16 nevyřízených věcí (celkem 70 osob). V průběhu roku pak napadlo 9 nových věcí (37 osob) a obživilo 6 věcí (8 osob). Soudce během roku 2018 vyřídil 10 věcí (22 osob). Nevyřízeno mu zůstalo 21 věcí (93 osob), z toho byly 4 věci starší než 7 let, 2 věci starší než 5 let a 7 věcí starších než 2 roky.

[50] Pokud jde o osobu kárně obviněného, kárný soud zjistil, že v osobním spisu soudce není založena žádná výtka, již by mu udělil předseda soudu. Vyplývá z něj pouze to, co už uvedl kárný navrhovatel, tj. že mu byla dvakrát uložena v kárném řízení důtka, a to rozhodnutím kárného senátu Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2006 sp. zn. 1 Skno 2/2006 (nedůvodné průtahy ve čtyřech trestních řízeních) a rozhodnutím kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 11 Kss 3/2014-58. K druhému uvedenému kárnému opatření provedl kárný soud dokazování kárným spisem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 11 Kss 3/2014, z něhož vyplynulo, že kárně obviněný byl v tomto druhém případě důtkou postižen za to, že u tří obviněných v téže trestní kauze nerozhodl včas o dalším trvání vazby. Rozhodnutí kárného soudu v této věci nabylo právní moci dne 24. 4. 2014.

[51] Kárný soud si vyžádal též od Vrchního soudu v Praze, jenž je odvolacím soudem pro Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočku v Liberci, stanovisko k rozhodovací činnosti kárně obviněného soudce. JUDr. Jan Sváček, místopředseda Vrchního soudu v Praze pro trestní úsek, ve svém vyjádření ze dne 7. 8. 2018 č. j. Tpj 95/2019, S 132/2019, uvedl, že na základě stanovisek předsedů odvolacích senátů 5 To, 6 To a 9 To, kteří vyřizují odvolání proti rozsudkům kárně obviněného soudce, dr. H., dr. K. a dr. K., lze uzavřít, že práce kárně obviněného soudce vykazuje trvalé nedostatky, v jeho rozhodnutích je patrná nesoustředěnost a nízká profesionální erudice, soudce opakovaně nerespektuje pokyny odvolacího soudu, což vede k neúměrnému prodlužování trestního

řízení. Jako příklad jsou uváděny věci sp. zn. 5 To 61/2014 a 6 To 12/2018 (k rozhodnutí soudu prvního stupně sp. zn. 56 T 1/2013), 9 To 56/2018 (rozhodnutí soudu prvního stupně sp. zn. 56 T 1/2014).

[52] Stanovisko soudcovské rady Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci k osobě kárně obviněného soudce, ač kárným soudem vyžádáno, kárný soud neobdržel.

IV. Kárné opatření

[53] Kárný soud při rozhodování o kárném opatření neshledal žádné polehčující okolnosti, které by mohl vzít v úvahu. Pokud jde o osobu kárně obviněného, kárný návrhovač sice nepředložil žádné důkazy ke svým tvrzením, z nichž vyplývalo, že kárně obviněnému bylo v letech 2016 – 2018 přidělováno srovnatelné množství věcí jako jiným soudcům trestního úseku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, nicméně kárně obviněný to ve svém vyjádření ani nijak nezpochybňoval. Z výkazu spisů za rok 2018 pak vyplynulo, že kárně obviněný nevyřídil v tomto roce nijak mimořádné množství věcí a naopak řada velmi starých případů u něj zůstávala ležet nevyřízena. Nelze tedy uvažovat o nějakém mimořádném pracovním zatížení, jež by mohl případně vzít kárný soud v úvahu jako polehčující okolnost ve vztahu k prokázaným pochybením, jichž se kárně obviněný dopustil.

[54] Naopak, k výslednému rozhodnutí ohledně kárného opatření přispěly určité okolnosti přitěžující. V první řadě je nutno uvést závažnost kárného provinění, spočívajícího v nerespektování právního názoru odvolacího soudu nikoliv ojediněle, ale ve více (zde konkrétně ve dvou) případech, a stupeň zavinění (viz odstavec [40] odůvodnění). V jednom případě nadto délka trestního řízení, která se do značné míry odvíjela právě od toho, že kárně obviněný dokonce opakovaně nerespektoval názor odvolacího soudu, vedla k tomu, že trestní stíhání muselo být pro uplynutí zákonných lhůt zastaveno. Pokud jde o skutek spočívající v průtahích v řízení, ačkoliv šlo o prodlevy s rozhodnutím v jediné věci, šlo o rozhodnutí poměrně závažné, neboť jediné skrze institut zabránění věci (zprostředkovaného výnosu z trestné činnosti) mohl být v dané věci alespoň částečně naplněn účel trestního stíhání (potrestání pachatelky nepřicházelo vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu v úvahu). Průtahy byly nadto velmi dlouhé (přes 16 měsíců), obzvlášť uvažíme-li, že zákon přikazuje rozhodovat v trestním řízení urychleně a bez zbytečných průtahů. Konečně i reakce soudce na zjištění tohoto pochybení při prověrce spisů v únoru 2019 byla poměrně laxní, neboť teprve v červnu 2019 nařídil ve věci veřejné zasedání, což nesvědčí o jeho dostatečné sebereflexi.

[55] Další okolnosti pak kárný soud vzít v úvahu z různých důvodů nemohl.

[56] Pokud jde o veskrze negativní hodnocení kárně obviněného soudce ze strany místopředsedy Vrchního soudu v Praze, shrnující stanoviska odvolacích senátů, kárný soud k němu jako k přitěžující okolnosti nepřihlížel, neboť by tím nepřípustně v neprospěch kárně obviněného soudce přičítal dvakrát tutéž okolnost. Toto stanovisko se totiž v konkrétnostech opírá o rozhodování a postup soudce v řízeních sp. zn. 56 T 1/2013 a 56 T 1/2014, jež jsou pod body 1 a 2 předmětem posuzovaného kárného návrhu.

[57] Kárně obviněný spáchal kárné provinění v době, kdy ještě neuplynulo 5 let od posledního kárného potrestání rozhodnutím kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 11 Kss 3/2014-58, a tudíž předchozí potrestání nebylo ještě podle § 24 kárného zákona zahlazeno (srov. k tomu rozhodnutí ve věci *M. III*, odstavec [107]). Tuto skutečnost ale kárný soud jako přítěžující okolnost taktéž nehodnotí, neboť by došlo v neprospěch kárně obviněného k jejímu nepřipustnému dvojímu přičtení – kárná recidiva totiž v tomto případě vedla ke zvýšení horní hranice zákonné sazby pro kárné opatření snížení platu, tj. o 30 % až na dobu dvou let podle § 88 odst. 1 písm. b) *in fine* zákona o soudech a soudcích.

[58] Kárný soud není návrhem na uložení kárného opatření vázán (§ 9 odst. 2 zákona o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů), zpravidla se však od návrhu kárného navrhovatele odvíjí jeho další úvahy nad volbou přiměřeného kárného opatření.

[59] Navrhovatel ve svém návrhu původně navrhoval snížení platu o 10 % na dobu 6 měsíců, což představovalo sankci na úrovni toliko 8 % zákonné sazby. Takové kárné opatření by bylo ve vztahu k závažnosti tvrzených kárných provinění hrubě neadekvátní. Po úpravě na ústním jednání žádal uložit kárně obviněnému, i s ohledem na jeho příslib v brzké době rezignovat na funkci soudce, kárné opatření ve formě snížení platu o 15 % na dobu 12 měsíců, což představuje sankci na úrovni jedné čtvrtiny zákonné sazby. Nicméně kárný soud ani takové kárné opatření, při absenci polehčujících okolností, nepovažoval za přiměřené. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem, zejména při zvážení všech přítěžujících okolností, dospěl kárný soud k závěru, že okolnostem případu lépe odpovídá kárné opatření ve formě snížení platu o 20 % na dobu 12 měsíců, což i tak představuje sankci mírnou, na úrovni toliko jedné třetiny zákonné sazby, do konečného výsledku se však promítá i částečné zproštění kárného obvinění týkající se jednoho ze čtyř žalovaných skutků.

Poučení: Odvolání proti tomuto rozhodnutí **n e n í** přípustné.

V Brně dne 23. září 2019

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda kárného senátu